

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΥΝΑΦΟΜΗ ΕΤΒΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Άθήναις φρ. 15.—Έν δε ταίς επαρχ. φρ. 16.—Έν τῷ έξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Άριθ. 4, άπέναντι τῆς οίκίας Φιλίμωνος παρά τήν Πλατείαν Συντάγματος.—

ΤΟ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΟΝ.

Έπολιτογραφίθη τό ζήτημα αυτό παρ' άπάσαις ταίς εθνικότησιν έπομένως είναι και έλληνικόν, όπως είναι και άγγλικόν και γερμανικόν και τουρκικόν και φελλαχικόν. Δέν είναι μόνον ή περιέργεια, ήτις είναι εκ τῶν ήθικῶν του ανθρώπου νόσων, και ονομάζεται διψομαχία· άλλ' εις αὐτήν προστίθεται και τό συμφέρον, αυτό δε και εκείνη εξηγουσι τό άπληστον ενδιαφέρον υπερ άπανταχού διεγείρει και ή ελαχίστη εξ Αιγύπτου ειδήσις. Οι Έλληνες δ' ήμεις έχομεν έν τῇ μικρότητι μας συμφέροντα μεγάλα, τῶν οποίων τό μέγεθος δέν πρέπει νά καταμετρηθῇ εκ τῆς αναλογίας αὐτῶν έν τῷ παρόντι, άλλά και εκ τῆς άπόψεώς των έν τῷ μέλλοντι. Ως πληθυσμός, υπερτεροῦμεν έν Αιγύπτῳ πάσαις τάς άλλας Εὐρωπαϊκάς άποικίας. Ως εμπόριον, έν εξαιρέσωμεν τήν Άγγλίαν ως δύναμιν Ινδικήν, εἴμεθα επίσης και ήμεις μεγάλη δύναμις. Εἰς τά αιγυπτιακά χρεώγραφα αντιπροσωπεύονται έν αξιολόγῳ μερίδι και τά έλληνικά κεφάλαια. Έάν δε λάβῃ τις υπ' ὄψιν τήν εξ ανάγκης έν τῷ μέλλοντι ναυτικήν του έθνους επίδοσιν, ή διωρυξ του Σουέζ ως εκ τῆς γεωγραφικῆς μας θέσεως και τῆς υπέρ πάντων άλλων τῆς μεσογείου δύναμιν προσεγγισεώς μας, άποδοῖσεται μίαν ήμέραν μία τῶν εθνικῶν ὁδῶν, όπως είναι ταιαύτη διά τήν Άγγλίαν, διά τήν Γαλλίαν, δι' άπαντα τά μεγάλα κράτη. Ως τμήμα δε του ὅλου ανατολικου ζήτηματος εάν υπολογισθῇ τό αιγυπτιακόν, τότε άσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ τό έλληνικόν ενδιαφέρον δικαίως αυξάνει και έννοοῦμεν πολὺ καλά τήν άφορμήν ήν έλαθεν ο επί τῶν Έξωτερικῶν ύπουργός μας νά προκαλέσῃ τήν προσοχήν τῶν δυνάμεων δι' έγκυκλίου του προς τοὺς έν τῇ άλλοδαπῇ αντιπροσώπους μας περι τῶν ανατολικῶν πραγμάτων υπό έλληνικήν έποψιν. Η παρελθούσα πολιτική ήμῶν κατάστασις ήτο μέχρι τουδε ταιαύτη, ή πολιτική άγυρτία έχορευσε μετά τόσης άσχημοσύνης τὸν άτάσθαλον αὐτῆς χο-

ρόν, ώστε ή μέριμνα αὐτή του κ. επί τῶν Έξωτερικῶν ύπουργου δύναται νά προκαλέσῃ και έλληνικά, κυρίως μάλιστα, έλληνικά μειδιάματα. Εἶναι τόσον πολυάριθμα παρ' ήμῖν τά τέκνα του 19. αἰῶνος, τά μόλις αισθανόμενα ικανὰς δυνάμεις ὅπως συνάψωσιν εις έν τὰς παλάμας των, ίνα χειροκροτήσωσιν άσμά τι του Σουπέ ή του Μχαγιάρ. Εἶναι τόσοι οι εξ ευκολίας και ευεξίας σκεπτικοί, οι σεῖοντες τήν κεφαλήν όταν τοὺς ὁμιλῆς περι έλληνισμού, ὅπως σεῖουσι γυναῖκες τινες άλλα μέλη των όταν ταίς ὁμιλῆς περι έρωτος πλατωνικου. Άλλὰ τό ζήτημα τῆς δυνάμεως του έλληνισμού δέν είναι ή ζήτημα τιμῆς και ευταξίας έν Ελλάδαδι. Άποκαταστήσατε τά δύο ταῦτα έν τῷ έσωτερικῷ, και, χωρὶς νά κοπιᾶσωμεν, θά έννοήσωμεν τήν δύναμιν ήμῶν έν τῷ έξωτερικῷ.

**

Τό αιγυπτιακόν ζήτημα εύρίσκεται ακριβῶς εις τήν δέσιν του. Δέσιν, κατὰ τοσοῦτο μάλλον περίπλοκον, καθ' ὅσον τήν ένδεκάτην ὥραν επίπροστίθεται ή τουρκική στρατιωτική επέμβασις· και έχομεν τώρα δύο επέμβασεις, τήν άγγλικήν και τήν τουρκικήν. Τήν πρώτην, ως αληθῶς κυρίαρχον τήν άλλην, τήν κυρίαρχον, ως δορυφόρον τῆς πρώτης. Η άνέλπιστος υποχώρησις του Σουλτάνου ὅπως παρέμβῃ στρατιωτικῶς, τουθ' ὅπερ ήρνεῖτο πρό ὀλίγων ακόμη ήμερῶν εις τήν Συνδιάσκεψιν, προήλθεν εκ τῆς άπορασιαστικῆς ενεργείας τῆς Άγγλίας, ήτις έπεισε και τοὺς άπίστους Πιστοὺς ὅτι πρόκειται οὐδέν ήττον οὐδέν έλαττον ή περι κατακτήσεως τῆς Αιγύπτου υπό τῆς Άγγλίας. «Ω! πῶς αλλάζουν οι καιροί! στον κόσμον έδῶ κάτω». Πρό ὀλίγων ακόμη αἰῶνων ο χριστιανικός κόσμος έπολιτεύετο διά τῆς διπλωματίας· ο δε μωαμεθανικός διά τῆς κτηνώδους δυνάμεως. Άπό του κρημαϊκου πολέμου και έντεῦθεν οι Εὐρωπαῖοι έγένοντο κτήνη, οι Τουρκοι έγένοντο διπλωμάται. Ο άκινάκης ο τουρκικός ὤξύνθη εις κάλαμον, ο κάλαμος του Βίσμαρκ έχλακείθη εις λόγχην. Οι Τουρκοι, οὔτινες ήναγκάσθη-

του διαδόχου, του αγαπητού νέου Στυλιανού Οικονόμου, μετ' ὀλίγον διδάκτορος τῆς Νομικῆς καὶ ἐκ τῶν αἰσθηματικωτέρων ἐργατῶν τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς προόδου.

Ἐκείνο τὸ ὅποσον ἤχρητο ὁ Σουρῆς ἐν τινι τῶν τελευταίων φύλλων

κ' ἡ ἔταιρία μας ἡ ἱππικὴ ἐκείνη
θὰ ἦτο προτιμώτερον γαϊδουρινὴ νὰ γίνῃ,

εἰς ἐτελέσθη ἂν ὄχι ἐνταῦθα, ἀλλ' εἰς τὰς Πριγκιπωνήσους τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ ἐκ τῶν παραδεισίων ἐκείνων νήσων ἀνταποκριτὴς τοῦ Μὴ Χάνεσαι ἀναγγέλλει ὅτι ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις χαριτοβρύτου Ἀγγλίδου, τῆς κυρίας Μπαϊκέρ πασσαῖ, συνέστη φιλογάδαρος ἔταιρία, σκοπὸν ἔχουσα τὴν διὰ συναγωνισμοῦ πνευματικὴν ἀνάπτυξιν καὶ σωματικὴν μόρφωσιν τῶν γαδάρων. Κατὰ τὸ λέγειν τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας, «ὅστις ἐκ τῶν ἀξιοτιμῶν παραρεντάδων παρουσίασθαι εἰς τὸ τέλος τῆς θερινῆς περιόδου τὸν ὑγιέστερον ὄντα, τὸν στρογγυλότερον καὶ τὸν παχύτερον ἄισινα ἔχοντα πρὸς τὴν Καν Βαϊκέρ, τὴν Πρόεδρον τῆς φιλογαδάρου ἔταιρίας, ὅστις τὸν καίσιον περισσότερο ἄχυρον καὶ ὀλιγώτερον σκουπόξυλον, ἐκεῖνος θὰ λάβῃ τὸ πρῶτον βραβεῖον εἰς χρυσᾶ νομίσματα.» Τὸ ἐπιπόνημα εἶναι εὐφύεστατον. Οἱ ὀνηλάται θὰ συναγωνίζονται τίς νὰ περιποιηθῇ καλλίτερον τὸ ὑπόζυγιόν του. Ἡ ἀνατροφή τῶν γαδάρων εἶναι ἐξησφαλισμένη, ἀφοῦ μία Ἀγγλὶς ἐξησφάλισε τὴν χειραφεσίαν τῶν ἀπὸ τὰ ζυλοκοπήματα τῶν κυρίων τῶν Κυρίων οἶδε τί γὰρ θὰ ἐπινοήσουν, πόσα αἰσθήματα ὁ ἀναπτυχθῶσι μεταξὺ αὐτῶν. Οἱ ἀρσενικοὶ θὰ τὸ βίβουν εἰς τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν ὀνηρίαν, οἱ θηλυκοὶ εἰς τὰ νεῦρα καὶ τοὺς ὑστερισμοὺς. Αἱ ἀναβάτιδες

δὲν θὰ λέγουν πλέον : ὁ δικός μου κλωτσᾷ, ἀλλὰ ὁ δικός μου εἶναι πολὺ φιλόσοφος· ἐκεῖ ποῦ περπατᾷ, ἀφαιρῆται, ἢ : ἡ δική μου ἔχει τὰ νεῦρά της. Πρέπει δὲ νὰ μᾶθῃτε ὅτι εἰς τὰς λεγομένας Πριγκιπωνήσους τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἕνας εἶνε ζῶον κατοικίδιον, εὐμορφον, σελωμένον, ζωηρότατον, εὐκίνητον, ἀγγίνου. Ἡ γαϊδουροκαβαλάρια εἶναι ἡ ἱπποσύνη τοῦ τόπου. Δὲν ὑπάρχει διασκέδασις χωρὶς γὰδαρον ἢ κηρμέντιον, ὅπως ἐκεῖ συνήθως τιλοφορεῖται. Αἱ ὄραται ἐλεύθεραι τῶν νήσων ἀναβάτιδες γαργαλιζονται, ξεκαρδίζονται, συνοδοῦνται, εὐφολογοῦσιν. Οἱ καβαλιέροι τῶν τὰς πειράζου, τὰς ὑπερβαλλογίζου, τὰς κυνηγοῦν, τὰς τρομάζου. Καὶ γίνονται πλέον τοῦ Κουτρούλη ὁ Γάμος, εἰς τὰς ἐκδρομάς τοῦ Κουδουνᾶ, τοῦ Τσαμ-Διμάνι καὶ τὰς ἄλλας. Διὰ τοῦτο ἡ ἰδέα τῆς Βαϊκέρ δὲν ἠδύνατο νὰ βλαστῆται ἢ εἰς τὴν ὄραϊαν Κερυάτιδα Πριγκιπων, τὴν βόρειαν νήσον τῶν καλλικελάδων ὄνων. Ἡ ἰδέα τῆς Βαϊκέρ πασσαῖ πιστεύομεν νὰ κυφορήσῃ καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν καμμιάς πηδηχτῆς Συριανῆς. Οὐχ ἦττον ορονοῦμεν ὅτι ἡ κυρία Βαϊκέρ θὰ βάλῃ εἰς ἐνέργειαν καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς δαρβινικῆς ἐπιλογῆς. Θὰ προξενεῦθαι φερ' εἰπεῖν τὸν οὕτω βραβεύομενον παχύτερον γὰδαρον εἰς τὴν ῥαδινωτέραν γὰδάρην καὶ ἐξ αὐτῆς θὰ τεκνοποιήσῃ, ὅχι ἡ κυρία Βαϊκέρ, ἀλλὰ τὸ γαδαράζευος καὶ οὕτω θὰ ἔχωμεν βελτιώσιν τοῦ εἴδους. Τίς οἶδε τί μπορεῖ νὰ βγῆ ἀπὸ δύο βραβευμένους γαδάρους!

Ὁ ἀνταποκριτὴς μας ἀφορμὴν λαμβάνει ἐκ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Σωματείου ἵνα προδῇ εἰς κοινωνικὰς τινὰς σκέψεις ἀξίας λόγου, τὰς ἐξῆς :

«Ἡ κοινωνικὴ εὐεξία μέχρι τῶν γαϊδάρων! Κατόπιν τούτων δὲν περιμένετε ἀναμφιβόλως νὰ σῆς εἴπω ὅτι ἔχωμεν πλέον ἐδῶ πληγὴν τινὰ κοινωνικὴν, ὅτι ἔχομεν ἐλλεί-

τὸ κηρίον ἐσθυσε τὴν στιγμήν ἐκείνην, ἐκμκ λάθος, καὶ τὰ χεῖλη μου προσέψυσαν τὰ χεῖλη της. Ἀνεφρικός, εἶτα μετὰ τινὰ σιγὴν ὑπεψιθύρισε χαμηλοφώνως :

— Πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσῃς· μ' ἐφόβισες τόσο πρὸ ὀλίγου!

— Ἦθελα νὰ σὲ φιλήσω, ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου.

— Τότε λοιπὸν φίλησέ με, κύριε σύζυγέ μου.

Ἰπὸ τὴν τρέμουσαν νεάνιδα ὑπελάθνηκεν ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἡ φιλαρέσκεια τῆς γυναικός.

Δὲν ἀντέσχον πλέον ἀπέπνευσε θελατικὸν τι μῦρον ὅπερ μ' ἐμέθυσε, καὶ ἡ γειτνίασις τοῦ χαριτοβρύτου ἐκείνου σώματος ὅπερ με προσέψυσε ἀκουσίως μου, μοῦ ἀφῆρε πᾶσαν μου ἀπόφασιν. Ἐκμκ καλλίτερα ἐμοῦ, ἀναγνώστα; Καλλίτερα ἢ χειρότερα; Ἐν τούτοις μὴ μοῦ ῥίπτῃς τὸν λίθον· ἐκμκ ὅ,τι ἠδυνήθην καὶ ὁ Θεὸς μὲ ἀντήμειψε.

Τὰ χεῖλη μου δὲν εἰξέδρω πῶς συνέθη — συνήντησαν τὰ ἰδικά της, καὶ ἐμείναμεν οὕτω ἐπὶ μακρὸν ἡσθάνομεν ἐπὶ τοῦ στήθους μου τὴν ἠγῶ τῶν παλμῶν τῆς καρδίας της καὶ ἡ ταχεῖα ἀναπνοὴ της μοῦ ἤρχετο κατὰ πρόσωπον.

— Μὲ ἀγαπᾷς λοιπὸν λιγάκι, αἰ, Κατίνα, τῆ εἶπον Ἦς τὸ οὖς. Ἐν ἀορίστῳ τινι στεναγμῷ διέκρινα ἐν μί-

κρὸν ναὶ ὅπερ ὁμοίκαζε πρὸς πνοήν.

— Δὲν σὲ φοβίζω πλέον;

Ἐτρεμον ὡς φύλλον καὶ ἔτρεμεν ἐπίσης.

— Ὅχι, ἐψιθύρισε χαμηλοφώνως.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ γίνῃς γυναίκα μου, Κατίνα, θέλεις λοιπὸν νὰ σὲ μάθω νὰ μ' ἀγαπᾷς ὅπως σ' ἀγαπῶ;

— Σ' ἀγαπῶ! .. εἶπε, ἀλλὰ τόσοον ἠδέως καὶ τόσοον ἠρέμα, ὥστε ἐφάνετο ὡς ὄνειρομένη.

Ποσάκις, Θεέ μου, ἐγελάσαμεν, ἀναπολοῦντες τὰς ἀναμνήσεις μας ταύτας, τὰς τόσοον ἀπομακρυσμένας ἤδη ἀναμνήσεις μας!.....

(Κατὰ τὸν Droz).

Μαργιόλος.

νόνητας ὅπως ἔχει ὁλος ὁ κόσμος, ὅτι ἔχομεν πενέστατα ὄρφανᾶ, ἀγυροπαῖδας ἔχοντα ἀνάγκην νὰ καλπασθοῦν, ὅτι ἔχομεν νησιώτικα, αἱ ὅποια θὰ ἤξιζε νὰ παπουτσασθοῦν, ὅτι ἔχομεν δημόσια σχολεῖα ἐντὸς τῶν ὁποίων εὐδιδάξουν τὰ χεῖρα τῶν διδασκάλων καὶ διδασκαλιστῶν ἀπὸ τὴν πείνα, ὅτι ἔχομεν ... τὴν πώλησιν ὁμοῦ κρέατος ἀπὸ φτώχεια.»

Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀληθῆ, ἀληθέστατα, οὐχ' ἦττον καὶ οἱ γαῖδαροι . . . ἄνθρωποι εἶναι καὶ αὐτοί.

ΘΗΒΑΙΚΑ

Ἐντὶ κυρίου ἄρθρου μεταφέρομεν εἰς τὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν τὸ ἄρθρον τῆς δεῖνα ἐγκρίτου Ἑθνοπαϊκῆς ἐφημερίδος περὶ . . . κ.τ.λ.» γράφουσιν ἐπαρχιακαὶ τινες ἐφημερίδες μὴ ἔχουσαι νὰ παρέξωσιν ἰδίαν ὄλην. Τούτους, ὡς ἀληθῆς αὐτῶν συνεπαρχιώτης, μιμούμενος, ἀντὶ ἰδίων παραθέτω ὑμῖν ξένκ, ἀλλὰ μὲ τὴν παρήγορον ἰδέαν ὅτι δὲν πταίω ἐγὼ τόσο ὅσον ὁ τόπος, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν καλωσύνην νὰ μὴ παρέχῃ τί ἄλλο ἀπὸ Μουλκίκα πεπόνια, πληθος ἀγγουριῶν καὶ . . . ἄς ἦνε. Ἐκτὸς ἂν ἤθελον νὰ γράψω καὶ περιγράψω τὰς ἐξετάσεις τῶν ἐκπαιδευτηρίων ἰδία δὲ τῆς καλῆς μας διδασκαλίου καὶ . . . . . ἐξ αὐτῶν ἀρχὴν λαμβάνων νὰ τὰς παρουσιάσω ἐν καλλιτεχνικῷ πλαισίῳ τὰς κελλονὰς τῶν Θεβικίδων. Ἄλλ' ὁ τόπος δὲν τὰ σηκώνει, λέει, αὐτὰ τὰ ἀστεία, δουλεύει νεποῦτ εἰς τὸν κοινολόγον τῶν Ἑλευσινίων, ἐφ' ᾧ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ κήδωμαι ἐγὼ τῆς κελλαῖς μου, ἂν καὶ μὴ πολυτίμου.

Διὰ τῶν ἀπλῶν καὶ τρυφερῶν καὶ ἀριστοκρατικῶν καὶ τῶν . . . χειρῶν τοῦ κ. διευθυντοῦ τῶν ἔργων τῆς Κωπαίδος ἐπιλοτεχνήθη τὸ ἐξῆς λαμπρὸ ἐγγράφη. Κατὰ πιστὴν μετάφρασιν :

«Ὁ κ. Π. Β. ἀναλαμβάνει νὰ προμηθεύῃ κατὰ μῆνα, 1000 ὀκ. κριθῆν, 1000 ὀκ. ἄχυρον, 1000 ὀκ. σανὸν πρὸς χρῆσιν τῆς γενικῆς διευθύνσεως.»

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν :

— Ποῖος ἐπίσταυε, ἀδελφε, τόσο λεπτοφυῆς ἄνθρωπος νὰ ἦνε καὶ τόσο φαγῆς;

Εἰμεθα ἀτοχοὶ πολυτίμου συλλογῆς περιλήψεων ἀναφορῶν τῆς χωροφυλακῆς μας, ἐξ ἧς ἀποσπῶμεν τοὺς ὀλίγους αὐτοὺς μαργαρίτας.

α. Περὶ ἀνδρῶν καὶ παγκνῶν καὶ ὁμοιον ἐστάλη εἰς τὸν κύρ ἐπαρχο.

β. Περὶ ψυλλῶν καὶ ψειρῶν καὶ κοργιῶν καὶ πῶς ἀρρώστησε ὁ κύρ Μοίραρχος.

γ. Περὶ τὰ ἄλλα καὶ πῶς ὁ κύρ ναματάρχης κατὰλαβεν περὶ κατοურήματος τῶν φυγοδίου.

δ. Περὶ ἡμῶν πηγαίνομένων καὶ αὐτῶν ἐρχομένων πῶς συνευρέθημεν κατὰστρατα καὶ μάλιστα ὁ κύρ παρέρδος (ὅχι ὁ Παπαλεξανδρῆς) μὲ μίαν γυναῖκα.

ε. Περὶ πετάξεως ὄπλων καὶ Χ—τος ἐμοῦ τοῦ υποφαινομένου καὶ μάλιστα εἰς τὸν στρατῶνα τῆς χωροφυλακῆς.

Σημειώσατε παρακαλῶ ὅτι δὲν ἤμαυ ἐγὼ ὁ ὑποφαινομένος.

Amicus

ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗ.

Αξιότιμε Κύριε Συντάκτα,

Τεργέστη.

Σήμερον 20 Ιουλίου ο άρχιδούξ Λουδοβίκος Βίκτωρ άδελφός του Αυτοκράτορος τής Αυστρίας ήνοιξε τήν έκθεσιν Τεργέστης, περί ής συνοψίζων σήμερον μερικώς πληροφορίας επιφυλάσσομαι προσεχώς να πραγματοποιηθώ έκτενέστερον.

Η εν λόγω έκθεσις εγένετο εις ανάμνησιν τής πρό πεντακοσίων ετών υποταγής τής Τεργέστης υπό τήν Αυστριακήν επικρατίαν. Εις τας πειρατικάς τότε επιθέσεις τής άκμαζούσης ληστείας μη δυναμένη ν' άνθίσταται ή Τεργέστη προέκρινε τήν προστασίαν τής Αυστρίας. Πρό τεσσαράρων μόλις μηνών έτέθη ο άκρογωνιαίος λίθος και σήμερον παρεδόθη εις τὸ δημόσιον ή αυτοσχέδιος Έκθεσις, υπερακοντίσασα πάσαν προσδοκίαν επιτυχίας. Χιλιάδες χειρών άληθώς ειργάσθησαν, αλλά τὸ όλίγον του χρόνου δέν δύναται να περιστείλη τὸν θαυμασμόν τών περιέργων, οίτινες δέν βλέπουσι πλέον ούδεμίαν χείρα επί του τελεσθέντος έργου. Η Έκθεσις είναι εθνική, διά τούτο διαίρεται εις δύο τμήματα μεγάλα, τὸ Αυστριακόν και Ούγγρικόν: τὰ δέ έκθέματα εισί προϊόντα τής γῆς και βιομηχανήματα· τούτου ένεκα φέρει και τὸ όνομα τής αγροτικής και βιομηχανικής Έκθέσεως. Τὸ Ιταλικόν έδώ κόμμα άντέστη τὸ κατ' άρχάς και άργότερον άντενήργησε πρὸς άποτυχίαν τής Έκθέσεως ιδρυμένης τῆ πρωτοβουλίᾳ τών αυστριακοφρόνων, άλλ' ούδέν κατώρθωσε άπέναντι ισχυροτέρας θελήσεως. Τὸ οικοδόμημα τής κυρίας Έκθέσεως κατέχει πέντε λεπτῶν κατὰ μήκος χώρον και κατὰ πλάτος εκατοντάδων βημάτων. Αλλά πλὴν αὐτοῦ εν τῆ Έκθέσει περιλαμβάνονται άλλα τινα παραρτήματα, εν οίς λογιστέον τὰ άπέραντα ναυπηγεῖα του Λούδ και τὸ Stabilimento tecnico. Η οικοδομή τής Έκθέσεως είναι ξυλίνη, επίσης και τὰ παρ' αὐτὴν παραπήγματα, αυτοσχεδιασθέντα ώσάυτως, αλλά καλλιτεχνικώτατα ξενοδοχεῖα, ζυθοπωλεῖα, καφφενεῖα, καταστάνα. Διά τὸν ιδόντα πολλὰς έκθέσεις, ή Τεργεσταία δέν θά έμποιήση αὐτῷ θαυμασμόν, και τοσοῦσα ή καλλίστη εἴς ὅσων εν Αυστρίᾳ εγένοντο μετὰ τήν διεθνή του 1875 εν Βιέννῃ. Αλλ' ή δενδροστοιχία ήτις άνωθεν τής Έκθέσεως καθ' ὅλην αὐτῆς τήν έκτασιν άπλοῦται, και εν παραθαλασσίᾳ αὐτῆ τοποθεσιῶ καθ' αὐτὸ φαληρικῆ, καθιστᾷ τήν Έκθεσίν μας περιπόθητον και εις τούς πολλὰς λεύγας εντεῦθεν άπομεμακρυσμένους. Τὰ έκθέματα είναι αξιόλογα· πολλὰ τούτων αξιοθαύμαστα, ποικίλα και πολυπεριέργα· τὰ ούγγρικά επίσης κινουσι τὸ δικρέρον πλειότερον, ως ιδιορρυθμότερα. Περὶ τὰς δύο χιλιάδας άνέρχονται οί έκθέται. Ένωσέτις ότι οί Τεργεσταῖοι πληροῦσι πολλὰ μέρη τής Έκθέσεως. Αλλά περὶ πάντων τούτων, και χάριν τών άναγνωστῶν εν γένει, αλλά κυρίως χάριν τών εν Ελλάδι εἰδημόνων και ένδιαφερομένων, ὡς αναλυτικῶς θέλω προσεχώς πραγματοποιηθ.

De Kock.

Ο ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΣ ΕΛΛΗΝ

Εάν επρόκειτο να προστεθῆ νέον πολιτικόν φύλλον εις τὸν άπέραντον λαβύρινθον τής δημοσιογραφίας, δικαίως ήδυνάτο να αναλογισθῆ τις του αρχαίου τών πατέρων ήμῶν λογίου: Γλαύκου εις Αθήνας κυριζειν.

Αλλά τούτο δέν εφαρμόζεται και επί του έκδοθησομένου βιομηχανικού περιοδικού συγγράμματός μας «Ο Βιομήχανος Έλληνας», σκοπόν έχοντος τήν τε μόρφωσιν τών Έλλήνων βιομηχάνων, ήτοι Μηχανικῶν, Μηχανουργῶν, Μεταλλουργῶν, Άλευροποιῶν, Βυρσοδεψῶν, Ναυπηγῶν, Τεκτόνων, Άρτοποιῶν και λοιπῶν τεχνιτῶν, εν τῆ μορφώσει τών όποίων, εις τὸν παρόντα του συναγωνισμού αἰῶνα, ή τύχη τών κεφαλαίων των έγκειται και τήν ενίσχυσιν τής έγχωρίου βιομηχανίας, εἴς ής και μόνης ή εθνική ευημερία εξήρτηται.

«Ο Βιομήχανος Έλληνας» δις του μηνός έκδιδόμενος σκοπεῖ να πληρώσῃ επαισθητῶν εν τῆ βιομηχανίᾳ έλλειψιν, παρέχων άνάγνωσμα διδακτικόν και προωρισμένον να παρακολουθῆ τήν υλικήν και διανοητικὴν του Έλληνος βιομηχάνου πρόοδον. Θέλομεν δέ έντεινεῖ πάσας τὰς προσπάθειας ήμῶν, ὡπως κατασταθῆ έφημερίς αξία τής άποστολῆς αὐτῆς και του εν μέρει άνεπτυγμένου τών άναγνωστῶν αὐτῆς κύκλου, και σύντροπος άπαραίτητος παντός βιομηχάνου.

Άποτεινόμενοι εν τέλει πρὸς τὸς άπανταχοῦ τής γῆς βιομηχάνους του έθνους ήμῶν, τολμῶμεν να υποβάλλωμεν αὐτοῖς τήν ταπεινήν παράκλησιν, ὡπως διά τών ψυχῶν τής διανοητικῆς αὐτῶν τραπέζης θελήσωσιν ενίοτε να προσφέρωσι τροφήν εις τὸ ήμέτερον φύλλον, εις συγγραμμα εθνικόν καθ' ὅλα και τήν ψυχὴν και τὸ φρόνημα, τὸ όποῖον θέλει θεωρήσει τιμὴν αὐτοῦ να κοσμή τὰς στήλας του διά τών προϊόντων τών βιομηχανικῶν αὐτῶν μελετῶν.

Συνδρομή ετησία φρ. 25. —Τοῖς άπόροις φιλοπροόδοις βιομηχάνοις δωρεάν.

Έν Σύμφ 22 Ιουλίου 1882.

Ο Συντάκτης και Διευθυντής

Στάμος Ι. Καγκιάδης

Μηχανολόγος.

(τῆ ευγενεῖ συμπράξει και έτέρων Έλλήνων Μηχανικῶν και Έργοστασιαρχῶν).

ΤΣΙΓΑΡΕΤΑ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΙΑΣ, από 9 έως 12 δρ. ή χιλιάδες πωλοῦνται εις πολὺ καλὰς ποιότητας εν τῷ παντοπωλείῳ **Ιωάννου Λαλουπιώτη**, παρὰ τήν Άγοράν, Ὁδὸς Αἰόλου. Καὶ ο καπνίσων έσφραγισθῆσεται!

ΕΝ ΣΥΡΑ.

Εις τὸ περίφημον έξοχικόν ξενοδοχεῖον **Τρυφῶνα** ενδιαιζονται δωμάτια μετὰ και άνευ επίπλων.